

שיש לו ספק מביא אשם תלוי ואין זה ראיה שלבו נוקפו. אבל הכא, כשהפריש לאחריות שנים עבור חיוב אחד מוכח שלבו נוקפו. כי מכדי, חד קרבן בלבד הוא דאיבעי ליה לאפרושי, ומאי טעמא אפריש תרי? בהכרח, משום דסבר: אי מירכס [יאבד] חדא מיכפרנא באיךד חבריה! וכיון דגלי דעתיה דלבו נוקפו היה, הואיל וכך, נמר והקדישו, שבאם לא יאבד השני אלא יקרב יהיו דמיו של זה נדבה למזבח⁽⁵⁾.

אמר רב יהודה אמר רב: מודים חכמים לרבי מאיר, באשם תלוי שלא הפרישו מחמת עצמו אלא משום שבאו עדים והעידו שהוא אכל ספק חלב, ואירע שהוזמו עדיו — דיצא וירעה בעדר;

מאי טעמא? עד כאן לא פליגי רבנן עליה דרבי מאיר, ואמרי דירעה עד שיסתאב ויפלו דמיו לנדבה, אלא היכא דאפרשיה על פי עצמו, דאמרינן לבו נוקפו. אבל היכא דעל

דבעידנא דאפרשיה לא ידע — תצא ותרעה בעדר;

ובנודע לו שלא חטא — להודיעך כחן דרבנן. דאע"ג דהשתא ידע שלא חטא, כיון דבעידנא דאפרשיה לא ידע — לבו נוקפו הוה, הלכך נמר ומקדיש.

אמר רב ששת: מודה רבי מאיר לחכמים במפריש שני אשמות תלוין לאחריות, שאם יאבד אחד מהשנים יתכפר בזה שישאר, ולא נאבד, ונתכפר באחד מהן, דהאשם השני, שנשאר, לא יצא בעדר, אלא ירעה עד שיסתאב, וימכר, ויפלו דמיו לנדבה;

ומבארינן: מאי טעמא? כי עד כאן לא פליגי רבי מאיר עליהון דרבנן, אלא משום דלא גלי דעתיה כשהפריש אשם תלוי דלבו נוקפו. כי מה שהפריש את האשם התלוי הוא רק מכח הספק, שכך הוא הדין שמי

אילו יהיה צריך לו. ואם כן, מאחר שנתכפר באחד מהם, נמצא שהשני אינו קדוש כלל, ובוה חידש לנו רב ששת, שאין הדבר כן, אלא אנו אומרים, מפני שהקדיש שנים, אף על פי שלא היה מחוייב לעשות כן, הרי גילה לנו שהיה לבו נוקפו, וממילא מודה רבי מאיר בזה, ששניהם קדושים בתורת ודאי, ולכן השני יפלו דמיו לנדבה. ועיין תוס' פסחים [צו ב ד"ה הפריש]. והרמב"ם שם כתב, שדין זה נכון גם בהפריש שני אשמות ודאים לאחריות, ועיי"ש במשנה למלך ובהר המוריה.

אבל התוס' כתבו, שאין לגרוס "ונתכפר באחת מהן", ומפרשים, שאין נידון הגמרא כשנתכפר, אלא כשנודע לו שחטא או שלא חטא, שבאופן זה, שהפריש שנים לאחריות,

כשנודע שחטא, האם נאמר, שמלכתחילה הקדישו לאשם ודאי, אילו יתברר לו אחר כך שחטא, שהרי ממין שמביא על לא הודע מביא גם על הודע, ששניהם איל בן שתי שנים הם, וכמו שלמדנו לעיל [כב] במשנה, או שאין חילוק בדבר. והביאו, שמלשון התוספתא [ב יד] נראה, שמקריב אותו לאשם ודאי.

5. כן היא גירסתנו, וכן מפורש בדברי הרמב"ם [פסוה"מ ד כא], ובהר המוריה [שם מט] כתב לבאר גירסא זו, שמצד הסברא היינו אומרים, לדעת רבי מאיר, גם במפריש שני אשמות לאחריות, שמלכתחילה לא היתה כונתו להקדיש שניהם בתורת ודאי, אלא כונתו היתה לעשות תנאי בהקדשם, כלומר, שמקדיש כל אחד רק